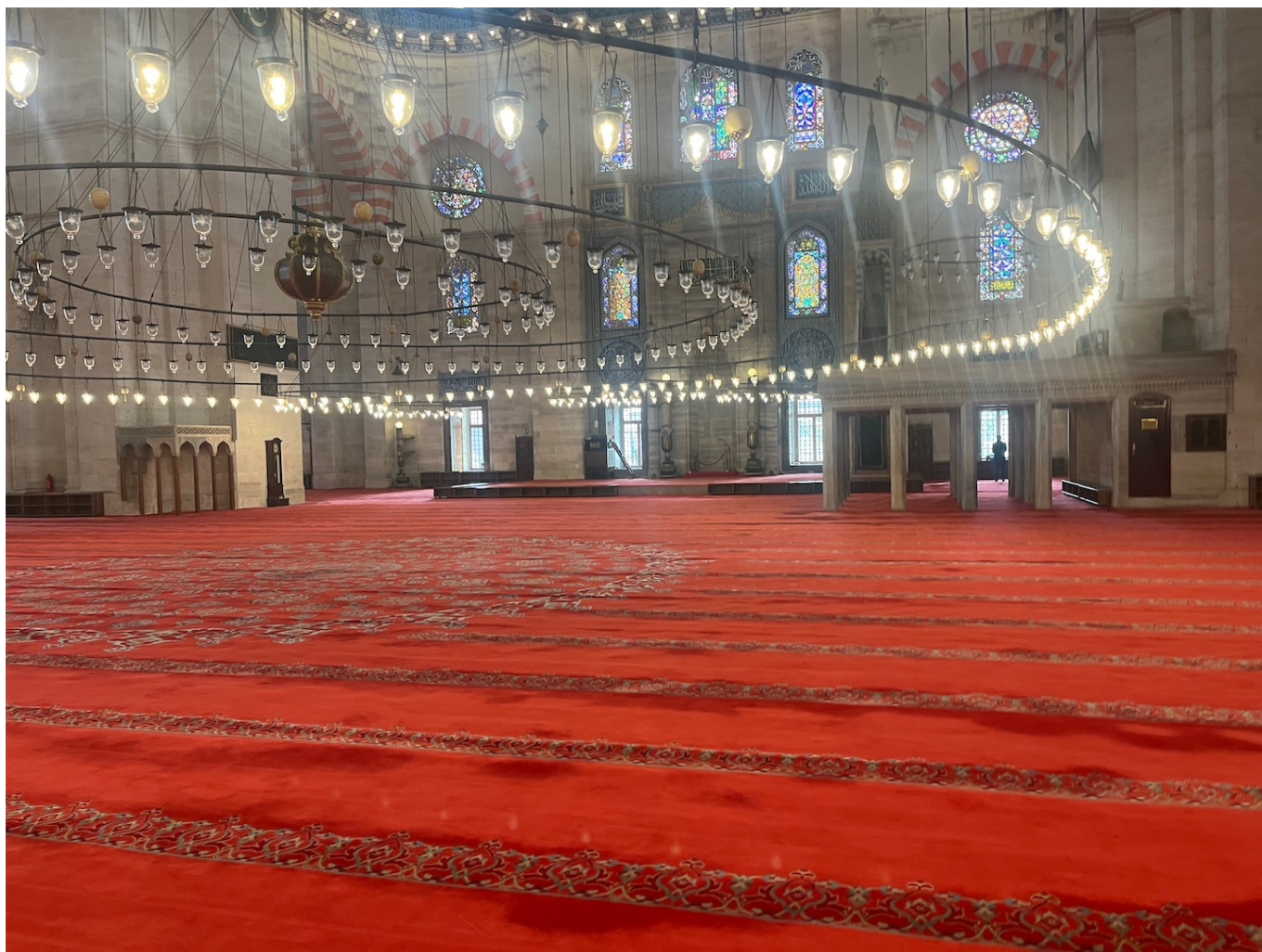




V dubnu návštěva č.2 Istanbulu. V listopadu 2025 se mi nechtělo platit za vstupy do památek, ale na dvě jsem se rozhodnul zaletět. Na [Basilica Cisterna](#), podzemní nádrž na vodu z 6. století, postavenou za císaře Justiniána I. /527-565/ k zásobování města vodou. Tahle památka stojí fakt za shlédnutí. Druhým cílem byl palác Dolmabahçe. Prohlídka nebyla špatná, ale třeba od Harému jsem si sliboval více. Bylo to takové pěkné vězení pro ženy. Ale jinak to stojí rovněž za prohlídku. Mešity ve městě mě moc nezaujali, ale bezplatné záchody u nich se hodily.



Počasi vyšlo, celkově se ceny proti loňsku lehce zvedly, jako třeba u uličního čaje a kávy o 10kč, pivo Efes v přepočtu 175 kč. Let Turkish Airlines pohodový, s občerstvením v ceně. Nazpátek vedle mě seděl bezpečnostní technik z Teplic, který letěl z Mexika s přestupy 26 hodin. Nechtěl jsem ho moc otravovat, aby se trochu vyspal, ale následující situace nás pobavila. Když se roznášelo jídlo, technik se mě zeptal, jestli si k němu dáme pivo. Kývnul jsem na to, i když to vypadalo, že to bude můj neoblíbený Heineken. Letuška pro ně odběhla, ale za chvíli se vrátila, že pivo není a co si dáme jiného. Dali jsme si víno. Technik začal dumat o tom, že viděl, jak letuška dala jen jedno pivo do řad před námi. Že by v letadle bylo jen jedno pivo na jednu cestu? " Třeba je vyžahnul pilot ! Teď se letadlo zakymácelo ! Určitě se mu válejí prázdné plechy pod sedačkou !" pomohl se mu vyřešit hádanku. " Až přijedu domů, zkusím Turkům napsat, kolik dávají piv na jeden let!" prohlásil rezolutně. Já jsem rozvinul teorii o tom, až poletím s Turky příště, určitě zajdu na odbavovací přepážku a zeptám se obsluhy, kolik mají na palubě piv pro můj let. A pokud bude 0, budu požadovat nejenom doplnění paliva, ale i alespoň dvě piva pro mě a kamaráda. O tom jednom blbém pivu jsme se dokázali bavit hodinu.

Další čas jsme vyplnili povídáním o zemích Jižní Ameriky ve kterých pracoval.

Po příletu na Ruzyni jsem si chtěl dát vietnamskou polévku v bufetu na konci haly Terminálu, ale cena 359kč mě odradila. Vrátil jsem se na autobus č.191, který jel na Vypich. Jenže jsem mu mohl už zamávat. Nechtělo se mi v dešti čekat půl hodiny na další spoj, proto jsem jel trolejbusem, metrem a z Hradčanské do Břevnova tramvají . Zde jsem měl zaparkované svoje rezidentní auto. V metru jsem poradil skupině zmatených cizinců - důchodců, které vedl naprosto pidlooký stařík, jak se mají dostat na Můstek. Mého Oplíka mi před barákem nikdo neukradnul a tak jsem za mírného provozu po D1 dojel do Pejru.